

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 946/2023
25.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Кристина Милић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Комнис“ Бела Паланка, чији је пуномоћник Тихомир Крстић, адвокат из ..., ради утврђења и поништаја, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3447/22 од 15.11.2022. године, у седници одржаној 25.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3447/22 од 15.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П1 391/21 од 09.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог о престанку радног односа на одређено време број .. од 30.09.2021. године и да се утврди да је радни однос на одређено време тужиоца прерастао у радни однос на неодређено време од 01.07.2017. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да тужиоца врати на рад од дана престанка радног односа 30.09.2021. године, да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време и да га пријави у радни однос са датумом 30.09.2021. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3447/22 од 15.11.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...18/20) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог у периоду од 01.07.2017. године до 30.09.2021. године на основу више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време због повећаног обима посла. У том периоду је обављао послове возача камиона смећаре, возача специјалног возила и чистилице и возача лаког теретног возила и чистилице. Решењем о престанку радног односа од 30.09.2021. године тужиоцу је ради однос престао због истека рока на који је заснован. Према Правилнику о организацији и систематизацији послова и радних задатака у ЈКП од 21.05.2021. године у оквиру радне јединице Одржавање градског зеленила, прикупљање и одвоз смећа систематизовано је укупно 10 радних места међу којима и радна места на којима је тужилац уговором о раду био ангажован. Из описа послова ових радних места произилази да се иста разликују по врсти возила којим запослени управља.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су одбили тужбене захтеве. Тужилац није доказао да су уговори о раду на одређено време закључени супротно члану 37. Закона о раду, нити да је у периоду дужем од 24 месеца у континуитету обављао исте послове код туженог. Стога се нису стекли услови за преображај радног односа, па ни решење о престанку радног односа од 30.09.2021. године није незаконито.

По оцени Врховног суда правилно је побијаном одлуком одлучено о тужбеним захтевима тужиоца.

У овој парници тужилац, који је био у радном односу код туженог на основу закључених уговора о раду на одређено време, тражи да се утврди да му је радни однос у складу са чланом 37. став 6. Закона о раду прерастао у радни однос на неодређено време и да се с тим у вези поништи решење о престанку радног односа на одређено време и да се врати на рад.

Одредбама члана 37. став 1, 2, 3. и 6. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, са новелама) прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Послодавац може да закључи један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Прекид краћи од 30 дана не сматра се прекидом периода из става 2. овог члана. Ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по

истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време.

Према наведеним законским одредбама послодавац и запослени могу да закључе један или више сукцесивних уговора о раду на одређено време на истим пословима, чије укупно трајање непрекидно или са прекидима краћим од 30 дана не може да буде дуже од 24 месеца (осим замене одсутног радника). Ако послодавац и запослени закључе уговор о раду на одређено време по истеку рока од две године на истоврсним пословима, па запослени ради дуже од пет радних дана, стекли су се услови за прерастање радног односа у радни однос на неодређено време.

Међутим, тужени је јавно предузеће које по члану 2. став 1. тачка 5. Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, број 54/09, са новелама), спада у кориснике јавних средстава, па се у односу на њега примењују одредбе и тог закона. Законом о изменама и допунама тог Закона („Службени гласник РС“ број 108/2013 од 06.12.2013. године) у члану 27е додати су нови ставови 34. и 35. којима је прописано да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, а изузетно од тог става радни однос са новим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа, уз претходно прибављено мишљење министарства. Поступак за прибављање сагласности прописан је Уредбом о поступку за прибављање сагласности за ново запошљавање и додатно радно ангажовање код корисника јавних средстава („Службени гласник РС „ бр. 113/2013, 21/2014, 118/2014, 22/2015 и 59/2015). Наведена одредба члана 27е став 34. Закона, новелирана је каснијим изменама и допунама („Службени гласник РС“ број 142/2014 од 25. 12. 2014. године, 103/2015 од 14.12.2015. године, 99/2016 од 12.12.2016. године, 113/2017 од 17.12.2017. године, 95/2018 од 08.12.2018. године, 31/2019 од 29.04.2019. године, 72/2019 од 07.10.2019 године и 149/2020 од 11.12.2020. године), тако да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних односно упражњених радних места до 31. децембра 2020. године. Чланом 105. наведеног закона прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Дакле, наведене одредбе Закона о буџетском систему којима је прописана забрана заснивања радног односа са новим лицем, ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места су *lex specialis* у односу на одредбе Закона о раду које уређују радни однос на одређено време, што произилази из одредбе члана 105. тог закона. Следствено изложеном, у време када је започело радно ангажовање тужиоца (01.07.2017.године) по уговору о раду на одређено време од 07.07.2017. године одредбе посебног Закона о буџетском систему забрањивале су туженом да заснује радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места. С тим у вези искључена је и могућност примене и одредбе члана 37. став 6. Закона о раду о правној фикцији заснивања радног односа на неодређено време у случају када запослени по истеку рока од 24 месеца на истоврсним пословима ради дуже од пет радних дана, јер забрана запошљавања нових лица конзумира у себи и забрану преображаја радног односа за време трајања те забране. Код изложеног, иако је тужилац по више сукцесивно закључених уговора о раду на одређено време радио у непрекидно у трајању од 51 месец, због предвиђене забране запошљавања није могло

доћи до прерастања радног односа у радни однос на неодређено време у смислу наведене одредбе Закона о раду.

Осим тога, није било услова ни за примену изузетка предвиђеног ставом 35. наведене одредбе члана 27е. Закона о буџетском сиситему, јер из утврђеног чињеничног стања не произлази постојање сагласности надлежног министарства за заснивање радног односа. Такође, није било места ни примени измене и допуне Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ број 149/20), којом је предвиђена могућност новог запошљавања и додатног радног ангажовања код корисника јавних средстава, без посебних дозвола и сагласности, под условима из члана 27к, јер из утврђеног чињеничног стања не произилази ни да су били испуњени услови предвиђени наведеним чланом за ново запошљавање код туженог.

Како код изложеног није дошло до преображај радног односа заснованог на одређено време у радни однос на неодређено време, то је и радни однос заснован на одређено време уговором о раду од 30.06.2021. године, по самом закону престао на основу одредбе члана 175. Закона о раду, због чега је неоснован и тужбени захтев за поништај оспореног решења о престану радног односа на одређено време и враћање на рад.

Из наведених разлога, а с обзиром да се наводима ревизије оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог према одредби члана 407. став 2. Закона о парничном поступку и указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, која такође не може бити разлог за изјављивање ревизије, Врховни суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**